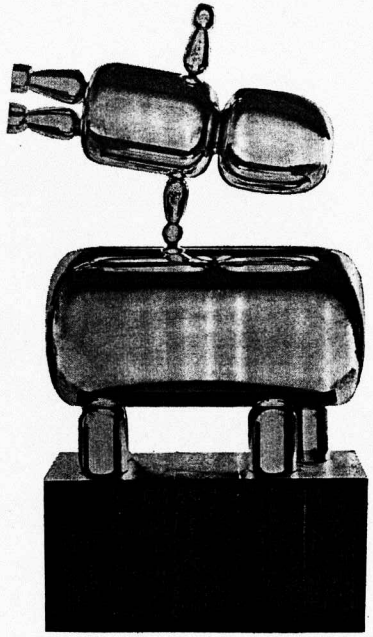
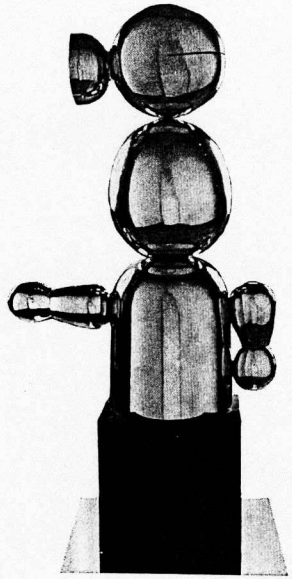
MANUSCRIPT

KREŠIMIROVA 3/I - 25. 10. - 10. 11. 1976

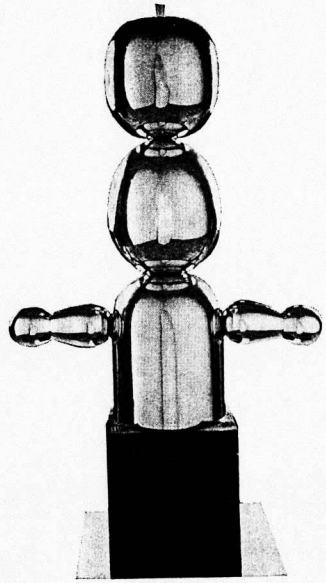
VASKO LIPOVAC

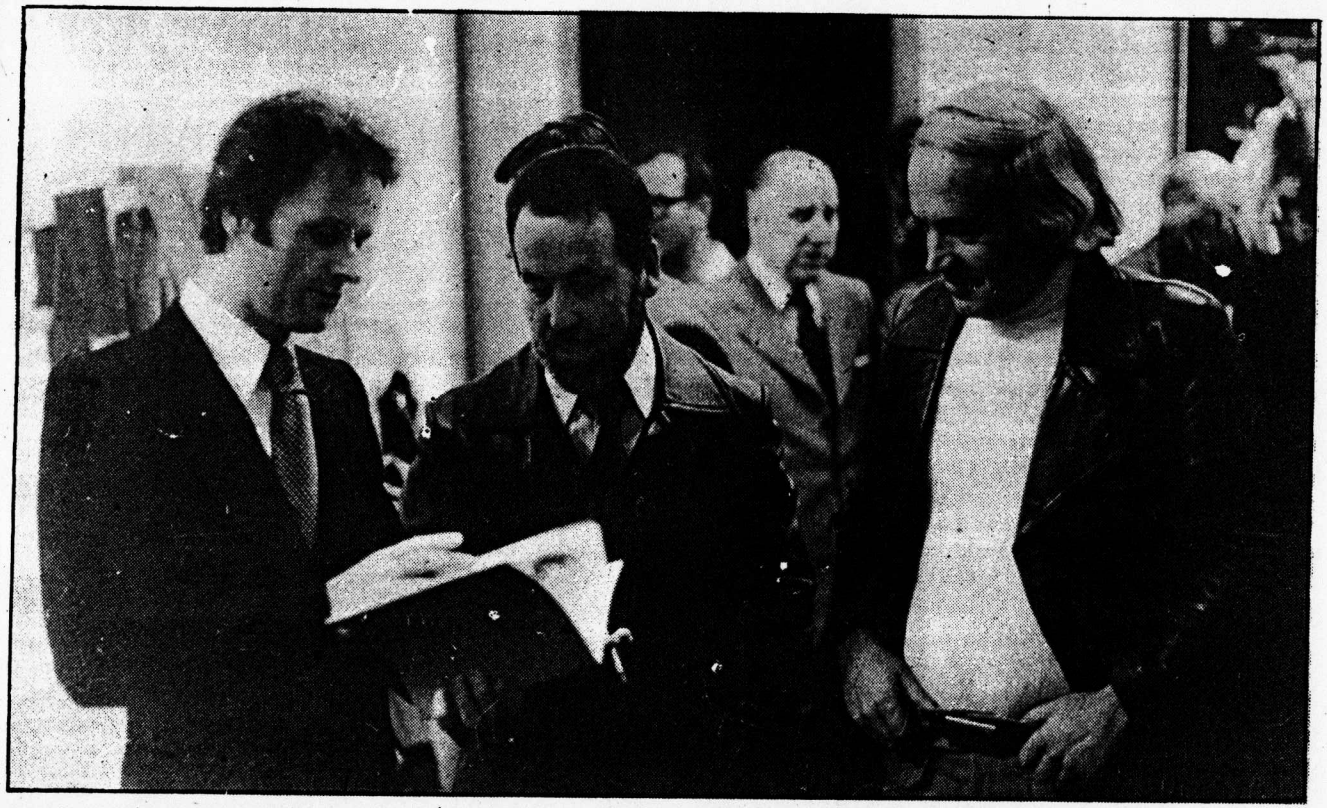
17. Gimnastičar, metal

18. Ribar,
metal

19. Jabuka,
metal

NAGRAĐENI

Ovogodišnji splitski Saolon, osmi po redu, dodijelio je ravnopravne nagrade trojici poznatih likovnih stvaralaca srednje generacije. Izraz na licima Petra Jakelića, Vaska Lipovca i Mile Skračića govori o njihovu zadovoljstvu. Zanimljivo je da su sva trojica prijašnjih godina dobili i nagrade „Slobodne Dalmacije" za umjetnost.

OBJEKTIV

Snimili:
FEĐA KLARIĆ
MARINKO BOŽIĆ

SPLIT, 31. X 1976.

1976.9.

OSMI „SPLITSKI SALON"

Postaje pokora...

„Splitski salon" postaje navika. Obavezna glavna likovna priredba godine, koja sve više postaje, ovakvom koncepcijom, pokora organizatorima, a još više onoj kvalitetnoj grupi splitskih likovnjaka, koji još od prvog „Salona" čine okosnicu kvaliteta i njegovu isključivu vrijednost. Sve se nakako vrti u krugu. Ni sitne intervencije, kakva je bila ovogodišnja (dovođenjem kipara iz Zagreba) ne mogu izmijeniti dojam da „Salonom" dominira zamorenost i stvaralačka monotonija. Ovaj „Salon" je isti kao onaj lani, a on opet mnogo liči na onaj prije njega. Samo onih nekoliko početnih salona ostali su u uspomeni kao kreativno mladi arbitri, koji su srosudili i time zatvorili krug iz kojeg već treću godinu oni koji vode likovnu politiku u ovom gradu ne vide izlaza.

Onima što su se dokazali još na I „Splitskom salonu" možemo pridružiti kao kreativno stasale snage Trebotića i Dizdara pa u tim okvirima treba tražiti kvalitet „Salona". Iza njih je ogromna praznina do onih koji od „Salona" do „Salona" mijenjaju stil kao košulje (ove godine to je slučaj s Kezićem i recidivno s Botterijem) ili onih koji „plešu samo jedno ljeto", da bi već poslije drugog izlaska pred publiku utonuli svojim neartikuliranim izlošcima u anonimu (Piragić, Restović).

O onima koji ne mogu iole artikulirano likovno progovoriti ne bi trebalo ni voditi računa da oni nisu u ogromnoj većini. Dakle, formiraju se kvalitativne grupe, a rezultati „Salona" ovise isključivo o onoj desetorici. O tome da li ih je obaveza učešća na „Salonima" zatekla spremne ili nije.

Gore spomenuta intervencija stručnjaka koji su pripremili ovu izložbu rječitije govori o stanju skulpture u Splitu nego bilo koji drugi pokazatelj. Kreativno relativno indiferentni izlošci trojice gostiju iz Zagreba (osim Mačukatina) bili su dovoljni (uz veliki prilog Lipovca) da sa zadovoljstvom konstatiramo da je i skulptorski dio ovog „Salona" alpar onom slikarskom, a sigurno najkvalitetniji od tamo II „Salona" (kad su gostovali Vulas i Goldoni) do danas. Sve to nije ipak pomoglo da izmjeni naš dojam da je ovo kvalitetno najskromnija edicija „Splitskog salona" od njegovog osnutka.

Izdvojimo Lipovca, Skračića, Mačukatina, Trebotića te im pridružimo Kaštelančića, Jakelića, Pavića i V. Ružić (koji su ispod svog uobičajenog standarda, ali još uvijek dobri) onda smo nabrojili sve ono što je bodrije likovno izrečeno.

Treba nešto temeljno mijenjati u koncepciji uvoditi, možda, i druge vizuelne medije (arhitektura, film, fotografija) jer dan u povodu kojeg se organiziraju ovakve likovne priredbe zaslužuje nešto bolje od ovoga „Salona".

A. FILIPIĆ